

Sag C-949/19

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

31. december 2019

Forelæggende ret:

Naczelny Sąd Administracyjny (Polen)

Afgørelse af:

4. november 2019

Sagsøger:

M.A.

Sagsøgte:

Konsul Rzeczypospolitej Polskiej w N. (Polen)

[Udelades]

KENDELSE

Den 4. november 2019

Naczelny Sąd Administracyjny (øverste domstol i forvaltningsretlige sager)
[Udelades]

[Udelades]

efter behandling den 4. november 2019

[Udelades]

af kassationsappel fra M. A.

efter beslutning fra Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (regional domstol i forvaltningsretlige sager i Warszawa)

af 12. marts 2019 [udelades] om afvisning af klagen

i M.A.s klagesag

over afgørelse truffet af Konsul Rzeczypospolitej Polskiej i N. (Republikken Polens Konsul)

den [...] juli 2018 nr. [...]

vedrørende afslag på udstedelse af visum

beslutter at:

1. forelægge følgende præjudicielle spørgsmål for EU-Domstolen: Skal artikel 21, stk. 2a, i konvention om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 mellem regeringerne for staterne i Den Økonomiske Union, Benelux, Forbundsrepublikken Tyskland og Den Franske Republik om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser [udelades] sammenholdt med artikel 47, første afsnit, i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder [udelades] forstås således, at en tredjelandsstatsborger, som har fået afslag på visum til længerevarende ophold, og som ikke kan benytte sig af retten i artikel 21, stk. 1, i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen til frit at kunne færdes på de øvrige medlemsstaters område, bør sikres retten til effektive retsmidler ved en domstol?

2. [Udelades] udsætte sagen indtil der foreligger en afklaring på det i nr. 1 nævnte præjudicielle spørgsmål. [Org. s. 1]

BEGRUNDELSE

1. Det retlige grundlag.

De retlige rammer omfatter EU-retlige og nationale bestemmelser vedrørende retten til at appellere en afgørelse om afslag på udstedelse af et nationalt visum, som var udstedt af en konsul.

1.1. EU-retlige bestemmelser.

Artikel 47, første afsnit i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder (herefter: »charteret«):

»Enhver, hvis rettigheder og friheder som sikret af EU-retten er blevet krænket, skal have adgang til effektive retsmidler for en domstol under overholdelse af de betingelser, der er fastsat i denne artikel«.

Artikel 18 i Konvention om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 mellem regeringerne for staterne i Den Økonomiske Union, Benelux, Forbundsrepublikken Tyskland og Den Franske Republik om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser (EFT 2000, L 239, s. 19, [som ændret ved

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9.3.2016, EUT 2016, L 77, s. 1] herefter: »konvention om gennemførelse af Schengen-aftalen«:

»1. Visa til ophold af mere end tre måneders varighed (»visum til længerevarende ophold«) er nationale visa, som den enkelte medlemsstat udsteder ifølge sin egen lovgivning eller EU-retten. Sådanne visa udstedes i overensstemmelse med den ensartede udformning af visa, der er fastlagt i Rådets forordning (EF) nr. 1683/95, med en overskrift, der specificerer visumtypen ved hjælp af bogstavet »D«. De udfyldes i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i bilag VII til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks).

2. Visa til længerevarende ophold har en gyldighedsperiode på højst et år. Hvis en medlemsstat tillader en udlænding at opholde sig i den pågældende medlemsstat i over et år, udskiftes visummet til længerevarende ophold inden udløbet af dets gyldighedsperiode med en opholdstilladelse«.

Artikel 21, stk. 1, i konvention om gennemførelse af Schengen-aftalen: **[Org. s. 2]**

»Udlændinge, der er indehavere af en gyldig opholdstilladelse udstedt af en af medlemsstaterne samt et gyldigt rejsedokument, kan frit færdes på de øvrige medlemsstats område i højst 90 dage inden for en 180 dages periode, for så vidt de opfylder indrejsebetingelserne i artikel 5, stk. 1, litra a), c) og e), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 562/2006 af 15. marts 2006 om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) og ikke er opført på den pågældende medlemsstats nationale liste over indberetninger«.

Artikel 21, stk. 2a, i gennemførelseskonventionen af Schengen-aftalen:

»Retten til fri bevægelighed, der er fastsat i stk.1, finder også anvendelse på udlændinge, der er indehavere af et visum til længerevarende ophold, der er udstedt af en af medlemsstaterne, jf. artikel 18«.

1.2. Polske nationale bestemmelser.

Artikel 75 i ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (lov om udlændinge af 12. december 2013) (Dz.U. af 2018, position 2094, som ændret, herefter: »udlændingeloven«):

»1. Afslag på udstedelse af et nationalt visum træffes ved afgørelse.

2. Afgørelser om afslag på udstedelse af et nationalt visum meddeles ved en formular«.

Artikel 76 i udlændingeloven:

»1. I tilfælde af afslag på udstedelse af Schengenvisum eller nationalt visum udstedt af: 1) en konsul – kan der anmodes om fornyet behandling af sagen ved den myndighed, der har truffet afgørelse; (...)«

Artikel 5 i ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (lov om retspleje ved forvaltningsdomstolene af 30. august 2002) (Dz. U. af 2018, position 1302, som ændret, herefter: »forvaltningsdomstolsloven«):

»Forvaltningsdomstolene har ikke kompetence i sager: (...)

4) hvor visum er udstedt af konsulere, undtagen visum som: **[Org. s. 3]**

a) omhandlet i artikel 2, nr. 2-5), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) Nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) (EUT L 243 af 15.9.2009, s. 1, med senere ændringer),

b) er udstedt til udlændinge, som i henhold til artikel 2, nr. 4, i ustawa z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (lov om EU-borgeres og deres familiemedlemmers indrejse i, ophold i og udrejse fra Republikken Polen af 14. juli 2006) (Dz. U. af 2017, position 900 og af 2018, position 650) er familiemedlemmer til en EU-borger, til en statsborger i en af medlemsstaterne i Den Europæiske Frihandels-sammenslutning (EFTA), som er part i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde [(EØS)], eller til en statsborger i Det Schweiziske Forbund.

(...)«.

Forvaltningsdomstolslovens artikel 58, stk. 1: »Sagen afvises såfremt forvaltningsdomstolen ikke har kompetence (...)«.

2. Sagens faktiske omstændigheder

2.1. Behandling ved konsulen

M. A. (herefter: »sagsøgeren«) anmodede den [...] juli 2018 Konsul Rzeczypospolitej Polskiej (Republikken Polens konsul, herefter: »konsulen«), om udstedelse af et nationalt visum med henvisning til et ønske om at påbegynde en toårig kandidatuddannelse i Polen. I afgørelse af [...] juli 2018 afslog konsulen at udstede et nationalt visum. Efter at have behandlet sagsøgers anmodning om fornyet behandling af sagen, afslog konsulen den [...] juli 2018 igen at udstede et visum på grund af manglende begrundelse for formålet med eller betingelserne for det planlagte ophold.

2.2. Behandling ved forvaltningsdomstolene

2.2.1. Sagsøger påklagede konsulens ovenstående afgørelse om afslag på udstedelsen af et nationalt visum til Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (regional domstol i forvaltningsretlige sager i Warszawa) (retten i første instans). Til støtte for antagelsen til realitetsbehandling af søgsmål anlagt til prøvelse af sådanne afgørelser ved forvaltningsdomstolen påberåbte sagsøger sig bl.a. Domstolens dom af 13. december 2016 i sag C-403/16, El Hassani (ECLI:EU:C:2017:960). Sagsøgeren anførte, at domskonklusionen tillige kunne [org. s. 4] anvendes i nærværende sag, da der er ligheder med hensyn til sagernes faktiske og juridiske omstændigheder.

I sit svarskrift påstod konsulen søgsmålet afvist på grund af forvaltningsdomstolens manglende kompetence.

2.2.2. Retten i første instans afviste søgsmålet ved afgørelse [udelades] af 12. marts 2019.

Retten i første instans påpegede, at sagen ikke falder ind under forvaltningsdomstolens kompetence. Retten fandt, med henvisning til forvaltningsdomstolslovens artikel 5, nr. 4, som var gældende på dagen for den anfægtede afgørelses afsigelse, at afgørelsen om afslag på udstedelsen af et nationalt visum ikke var omfattet af undtagelserne fastsat i denne bestemmelse, og derfor ikke kunne være genstand for prøvelse hos forvaltningsdomstolen. Under henvisning til Domstolens dom af 13. december 2017, i sag C-403/16, El Hassani, som var nævnt i stævningen, fandt retten, at den nævnte sag vedrørte et Schengenvisum, mens sagsøgeren i den foreliggende sag anmoder om et nationalt visum, som udstedes i overensstemmelse med national lovgivning.

2.2.3. I kassationsappellen anlagt til prøvelse af ovenstående kendelse har sagsøgeren gjort gældende, at overtrædelsen af de processuelle regler kunne have en væsentlig indflydelse på sagens udfald, dvs. overtrædelsen af forvaltningsdomstolslovens artikel 58, stk. 1, nr. 1, for så vidt som det fejlagtigt blev lagt til grund, at konsulens afgørelse om at afslå at udstede et nationalt visum ikke kunne gøres til genstand for domstolsprøvelse, hvilket som konsekvens heraf udgjorde en ubegrundet afvisning af søgsmålet anlagt til prøvelse af konsulens afgørelse. Samtidig anførte sagsøgeren, at en tvivl på dette punkt kræver, at Den Europæiske Unions Domstol tager stilling til dette spørgsmål.

2.2.4. Konsulen har nedlagt påstand om sagens afvisning i sit svarskrift til kassationsappellen med henvisning til forvaltningsdomstolslovens artikel 5, nr. 4, som efter en ændring, der indarbejder Domstolens dom i sag C-403/16, El Hassani, giver mulighed for påklage afgørelser til en forvaltningsdomstol i sager, hvor udstedelsen af Schengenvisum, men ikke et nationalt visum, afslås. Konsulen understregede, at bestemmelserne i visumkodeksen ikke finder anvendelse på nationale visa, hvis tildelingsprocedure er reguleret i national ret. Med henvisning til dom afsagt af Naczelny Sąd Administracyjny (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) den 22. januar 2014 [udelades] har konsulen anført, at de to regelsæt ikke skal forveksles med hinanden. Afgørelsen om afslaget på

udstedelsen af visum, som der er tale om i visumkodeksets artikel 32, stk. 3, skal derfor alene forstås som en afgørelse om afslag på visum i henhold til visumkodekset. En sådan fortolkning er i overensstemmelse med Domstolens praksis. I dom C-638/16 [**org. s. 5**] PPU, X og X (ECLI:EU:C:2017:173, præmis 40-47) fastslog Domstolen, at eftersom EU-lovgiver ikke på daværende tidspunkt havde vedtaget nogen retsakter på grundlag af artikel 79, stk. 2, litra a), TEUF vedrørende betingelser for medlemsstaternes udstedelse af langtidsvisa og opholdstilladelser til tredjelandsstatsborgere af humanitære hensyn, henhørte de i hovedsagen omhandlede ansøgninger alene under national ret. På den baggrund er forholdene, som hovedsagen vedrører, ikke reguleret af EU-retten.

3. Begrundelse for præjudiciel forelæggelse.

3.1. Spørgsmålet, om det præjudicielle spørgsmål kan antages til realitetsbehandling.

Naczelny Sąd Administracyjny (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) er en national domstol, hvis afgørelser ifølge de nationale retsregler ikke kan appelleres, som omhandlet i artikel 267, stk. 3, TEUF. Forelæggelsen af det præjudicielle spørgsmål er begrundet i tvivl om den korrekte fortolkning af de EU-retlige bestemmelser, hvis løsning er nødvendig for en korrekt løsning af tvisten i hovedsagen.

3.2. Begrundelsen for det præjudicielle spørgsmål.

3.2.1. I overensstemmelse med artikel 3, stk. 2, nr. 4, i ustawa z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (lov om forvaltningsretspleje af 14. juni 1960) (Dz. U. af 2018, position 2096, som ændret, herefter: »forvaltningsretsplejeloven«) finder bestemmelserne i forvaltningsretsplejeloven ikke anvendelse på sager, som hører under de polske diplomatiske missioner og konsulater, medmindre andet specifikt fremgår af bestemmelserne. Konsulens behandling af sagen om udstedelse af et nationalt visum blev foretaget i overensstemmelse med bestemmelserne i ustawa z dnia 25 czerwca 2015 r. Prawo konsularne (lov om konsulater af 25. juni 2015) (Dz.U. af 2017, position 1545, som ændret, herefter: »konsullov«). Det følger af konsullovens artikel 88, at afgørelser truffet af en konsul kan påklages til en højere myndighed, mens det følger af artikel 94 i samme lov, at en part i sager, som er omfattet af særregler, kan anmode om fornyet behandling af konsulen inden for 14 dage fra dagen for afgørelsens meddelelse. En sådan særregel findes i udlændingeloven, hvori artikel 76, stk. 1, nr. 1, bestemmer, at der i tilfælde af afgørelser om afslag på udstedelse af et Schengenvisum eller et nationalt visum truffet af en konsul, kan anmodes om fornyet behandling af sagen ved konsulen. Efter den fornyede behandling er konsulens afgørelse endelig, og kan ikke [**org. s. 6**] indbringes for en anden højere administrativ myndighed, og for så vidt angår nationale visa, kan afgørelser herom ikke indbringes for domstolene.

3.2.2. I den foreliggende sag var domstolsprøvelse udelukket på grundlag af forvaltningsdomstolslovens artikel 5, nr. 4, hvorefter forvaltningsdomstolene ikke har kompetente i sager vedrørende konsulers udstedelse af visa. Der er dog i lovgivningen fastsat undtagelser hertil.

Det følger af forvaltningsdomstolslovens artikel 5, nr. 4, litra b, at klager over konsulers afslag på udstedelse af visum kan påklages til forvaltningsdomstolen af udlændinge, der er familiemedlemmer til en EU-borger, til en statsborger i en af medlemsstaterne i Den Europæiske Frihandelssammenslutning (EFTA), som er part i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde [(EØS)], eller til en statsborger i Det Schweiziske Forbund, jf. artikel 2, nr. 4, i lov om EU-borgeres og deres familiemedlemmers indrejse i, ophold i og udrejse fra Republikken Polen.

Som følge af Domstolens dom af 13. december 2018 i El Hassani-sagen, blev artikel 5, nr. 4, litra a, den 4. marts 2019 indsat i forvaltningsdomstolsloven, hvorefter der kan indgives klager til forvaltningsdomstolen, såfremt konsulens afgørelse vedrører de visa, som fremgår af visumkodeksens artikel 2, nr. 2-5, med andre ord Schengenvisa.

Denne ændring finder imidlertid ikke anvendelse på hovedsagens afgørelse om afslag. Konsulens afgørelse om afslag på udstedelse af et (længerevarende) visum kan i henhold til national lovgivning ikke gøres til genstand for domstolsprøvelse.

3.2.3. Ifølge den forelæggende ret skal spørgsmålet om, hvorvidt anvendelsen af den adgang, der er fastsat i de polske processuelle regler, til at udelukke adgangen til at anfægte en sådan negativ afgørelse ved domstolsprøvelse, vurderes under hensyntagen til de retningslinjer, der følger af EU-retten.

Den nationale ret er imidlertid i tvivl om, hvorvidt EU-retten kræver det samme beskyttelsesniveau for nationale (længerevarende) visa, som er fastsat i forhold til Schengenvisa i ovennævnte dom i El Hassani-sagen.

Denne tvivl skyldes for det første EU-rettens forskellige bestemmelser om udlændinges ret til at anfægte afslag af forskellige visumtyper. Som det fremgår af El Hassani-dommen, følger forpligtelsen i national ret til at give mulighed for at indbringe en sag vedrørende en endelig afgørelse om [org. s. 7] visumafslag for en domstol af artikel 47 i chartret, der fastslår princippet om adgang til effektive retsmidler. Domstolen har udtrykkeligt fastslået, at chartret finder anvendelse, når en medlemsstat vedtager en afgørelse om afslag på tildeling af visum i medfør af visumkodeksens artikel 32, stk. 1.

Proceduren for udstedelse af visa til længerevarende ophold er i modsætning til Schengenvisa ikke reguleret af EU-retten. Som Domstolen tydeligt har fastslået, finder national ret anvendelse, såfremt EU-lovgiver ikke har vedtaget retsakter på grundlag af artikel 79, stk. 2, litra a), TEUF vedrørende betingelserne for medlemsstaternes udstedelse af langtidsvisa og opholdstilladelser til

tredjelandstatsborgere af humanitære hensyn (jf. dommen i sagen X og X, præmis 44).

Ifølge den forelæggende ret, giver Domstolens betragtninger imidlertid ikke et entydigt svar på spørgsmålet om, hvorvidt det i sager vedrørende nationale visa er berettiget at udelukke retten til effektiv domstolsbeskyttelse, som følger af artikel 47 i charteret.

3.3. Begrundelse for den foreliggende rets tvivl

3.3.1. Det er fortolkningen af artikel 21, stk. 2a, i konvention om gennemførelse af Schengen-aftalen, sammenholdt med chartrets artikel 47, første afsnit, som giver den foreliggende ret anledning til tvivl i forhold til, om der gælder en ret til effektive retsmidler ved en domstol i sager, hvor der gives afslag på udstedelsen af et nationalt visum af en konsul. Efter chartrets artikel 45, stk. 2, kan retten til fri bevægelighed indrømmes tredjelandstatsborgere, der har lovligt ophold på en medlemsstats område. En sådan ret er givet i artikel 21, stk. 2a, i konvention om gennemførelse af Schengen-aftalen til personer, som har et gyldigt visum til længerevarende ophold. Konvention om gennemførelse af Schengen-aftalen udgør en del af Schengenreglerne og er en kilde til individuelle rettigheder. Betingelsen for at udøve retten til fri bevægelighed forudsætter tildeling af et visum til længerevarende ophold. En afgørelse om afslag på udstedelse af visum til længerevarende ophold er til hinder for udøvelsen af retten til fri bevægelighed inden for Schengenområdet, som følger af EU-retten. Enhver, hvis rettigheder og friheder som sikret af EU-retten er blevet krænket, har ret til at have adgang til effektive retsmidler for en domstol efter chartrets artikel 47, første afsnit. **[Org. s. 8]**

3.3.2. Medlemsstaterne er inden for rammerne af princippet om effektiv domstolsbeskyttelse forpligtet til at sikre beskyttelsen af de rettigheder, som EU-retten medfører for borgerne, herunder effektiv adgang til domstolsprøvelse, samtidig med, at de handler inden for rammerne af princippet om medlemsstaternes (institutionelle) procesautonomi. Medlemsstaternes procesautonomi forstås således, at en medlemsstat har kompetence til at fastlægge domstolens kompetence og de (retslige) procedurer til behandling af krav, der støttes på EU-retten, under forudsætning af, at ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet overholdes (jf. Domstolens domme af 16.12.1976 Rewe, 33/76, ECLI:EU:C:1976:188; og Comet, 45/76, ECLI:EU:C:1976:191). Omfanget af medlemsstaternes skønsmargen ved fastlæggelse af principperne og proceduren for beskyttelse af rettigheder afledt af EU-retten påvirkes endvidere af forpligtelsen til at respektere chartrets artikel 47. Ved fastlæggelsen af en beskyttelsesstandard, kommer man ikke uden om Domstolens betragtninger, der peger på princippet om effektiv retsbeskyttelse og EU-rettens generelle principper, der udspringer af medlemsstaternes fælles forfatningstraditioner, som er fastslået i artikel 6 (ret til retfærdig rettergang) og 13 (adgang til effektive retsmidler) i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende

frihedsrettigheder (jf. Domstolens dom af 13.3.2007, Unibet, C-432/05, ECLI:EU:C:2007:163, præmis 37). Som det fremgår af dommen i sag C-403/16, El Hassani, gælder forpligtelsen til at sikre effektiv domstolsprøvelse efter chartrets artikel 47 også muligheden for at påklage afgørelser om afslag på udstedelse af et Schengenvisum til en national domstol.

Forpligtelsen til at overholde chartrets artikel 47 i nærværende sag kan være begrundet i indholdet i artikel 21, stk. 2a, i konvention om gennemførelse af Schengen-aftalen, der giver udlændinge med et (nationalt) visum til længevarende ophold ret til fri bevægelighed. Et nationalt visum er et af de midler, der gør det muligt for en udlænding at udøve sin ret til fri bevægelighed, og forstås det således, ses der ikke at være væsentlige forskelle i forhold til udøvelsen af denne mulighed i henhold til et Schengenvisum, som er udstedt til en tredjelandstatsborger. Forskellene mellem de præcise aspekter af bestemmelserne, betingelserne og fremgangsmåden for tildeling af henholdsvis nationale visa og Schengenvisa ændrer ifølge den forelæggende ret ikke på, at disse to visumtyper vedrører de samme rettigheder som dem, en udlænding har i henhold til EU-retten. Manglende mulighed [org. s. 9] for at påklage en endelig afgørelse, der giver afslag på udstedelsen af et nationalt visum, til en domstol kan derfor tilsidesætte EU-retten, især retten til effektive retsmidler ved en domstol, som omhandlet i chartrets artikel 47, første afsnit. En sådan situation betyder, at retsbeskyttelsesniveauet afhænger af hvilken visumtype, udlændinge ansøger om, på trods af det faktum, at enhver visumtype giver dem ret til at bevæge sig frit inden for medlemsstaternes område. Den foreliggende ret er derfor i tvivl om, hvorvidt en sådan situation medfører forskelsbehandling af tredjelandstatsborgere, der ansøger om nationale visa.

Henset til behovet for at sikre en nødvendig domstolsbeskyttelse af de rettigheder, der følger af EU-retten, kan der ifølge den foreliggende ret argumenteres for, at det tilsvarende beskyttelsesniveau skal sikres i tilfælde af afgørelser om afslag på udstedelse af nationale visa.

Den foreliggende ret er dog i tvivl om, hvorvidt dette er korrekte betragtninger, grundet de betydelige forskelle i fastlæggelsen af procedurereglerne for udstedelse af Schengenvisa og nationale visa.

4. Den foreliggende rets betragtninger.

Det er den foreliggende rets vurdering, at ordlyden af artikel 21, stk. 2a, i konvention om gennemførelse af Schengen-aftalen sammenholdt med chartrets artikel 47, første afsnit, synes at pege i retning af, at det er nødvendigt at sikre, at en udlænding, der ansøger om et nationalt visum, har ret til at påklage en afgørelse om afslag til en kompetent domstol.

Da Domstolens praksis i denne henseende ikke er ensartet, er spørgsmålet om, hvorvidt den forelæggende rets betragtninger er korrekte, imidlertid en besvarelse af det forelagte præjudicielle spørgsmål.

5. Sammenfatning

Tvivlen med hensyn til fortolkningen af artikel 21, stk. 2a, i konvention om gennemførelse af Schengen-aftalen sammenholdt med chartrets artikel 47, første afsnit, begrundet forelæggelsen af et præjudicielt spørgsmål for Domstolen i henhold til artikel 267, stk. 3, TEUF. Fastlæggelsen af den korrekte fortolkning af ovenstående bestemmelser er afgørende for vurderingen af kassationsappellens påstand om tilsidesættelse af forvaltningsdomstolslovens artikel 58, stk. 1, nr. 1. Således [org. s. 10] er en præjudiciel afgørelse nødvendig for tage stilling i hovedsagen.

6. Udsættelse af behandling ved forvaltningsdomstolen

[Udelades]